

In Memoriam:

PETROVICS ILONA

1940–2002

Porból vagyunk, porrá leszünk.

Életünk a földtörténeti időszakokhoz viszonyítva csak egy villanás. Mi mégis ez alatt a rövid idő alatt szeretnénk megismerni az elmúlt évmilliók, évmilliárdok történéseit, szeretnénk megjósolni az elkövetkező százezer évek változásait.

Most, amikor búcsúzunk kedves kollégánktól, évfolyamtársunktól, számvetést szeretnénk készíteni életéről, munkájáról, tudni szeretnénk, mi is őrzi emlékét az idők végtelenségéig.

Aki életét a Föld megismerésének szentelte, annak munkája hatalmas tudásanyag részét képezi. Ez a rész megmarad akkor is, amikor az új nemzedékek munkája nyomán már nehéz megállapítani, hogy a megszerzett tudás kinek a tevékenységéhez fűződik.

PETROVICS Ica 1963-ban szerzett bányageológus-mérnöki diplomát Miskolcon, a Nehézipari Műszaki Egyetemen.

1963-ban — első és egyetlen munkahelyén — kezdett dolgozni az Eötvös Loránd Geofizikai Intézetben. Részt vett a terepi kutatásokban, majd a szeizmikus adatfeldolgozás vált fő munkaterületévé.

Ez az időszak az Intézet kiemelkedő időszakához kapcsolódik, amikor mindent megtettünk, hogy méltán feleljünk meg elődeinknek.

PETROVICS Ica ennek a munkának volt tevékeny, áldozatvállaló részese.

A legkisebb mélységtől, a sekély szeizmikus kutatásoktól a nagymélységű kéreg- és asztenoszféra-vizsgálatokig folytatta sokrétű munkáját.

Tevékeny részese volt, hogy az intézeti fejlesztéseken alapuló eszközök, szelvényírók, kisszámítógépes programrendszerek hazánkon kívül is a nemzetközi kutatások részeivé váljanak, nemcsak a szárazföldön, a távoli Szibériában, de a tengereken és óceánokon is.

Ebben a munkában nagyon sok kutató vett részt, s azóta sok ember útja elvált az Intézettől. Így talán mindenkire, akikkel együtt dolgozott, nem is jutott el a szomorú hír, de hisszük: a régi idők emlékei között ott őrzik az ő munkáját.

PETROVICS Ica egy sikeres időszak résztvevője volt, munkáját a kényszerű nyugdíjazás szakította meg, pedig méltán szeretett volna az új kihívásoknak megfelelni.

Emlékét a Magyar Geofizikában, a Geofizikai Közleményekben, az ELGI Évi Jelentéseiben, hazai és nemzetközi kiadványokban és az ELGI jelentéseiben kiadott munkái őrzik. Több mint 20 szakmai cikk, előadás, 9 adattári jelentés szerzője, de ezeken kívül több tucat jelentés tartalmazza feldolgozó munkájának eredményét.

1994 után a geofizikával való kapcsolatai leszűkültek, munkaszeretetét, segítőkészségét a természetgyógyászatban fejtette ki.

Sok embernek segített életében, sajnos, magán már nem sikerült segítenie.

Lezárult egy Élet!

Utolsó Jó szerencsét! mondunk kedves kollégánknak, egykori tankörtársunknak.

Hamvai most újra egyesülnek a Földdel, melynek megismeréséért oly sokat dolgozott. De a rövid élet munkája megmarad, tovább él ismereteinkben, tudásunkban.

*Ráner Géza,
Szalay István*

CSAPÓ GÁBOR

1953–2002

2002. április 15-én kísértük utolsó útjára kedves kollégánkat, CSAPÓ Gábort, a Miskolci Egyetem Geofizikai Tanszékének mechanikusát, a Magyar Geofizikusok Egyesületének tagját. A ravatalnál DOBRÓKA Mihály tanszékvezető egyetemi tanár mondott búcsúbeszédet.

CSAPÓ Gábor 1953. augusztus 13-án született. Meleg családi légkörben nevelkedett, érettségi és szakmunkásvizsgát tett. A Miskolci Egyetem Geofizikai Tanszékének 1974-től megszakítás nélkül haláláig volt a munkatársa. A műszerek készítését és javítását, a laboratóriumi és terepi mérések előkészítését végezte, valamint részt vett a mérések végrehajtásában is. A műhelymunkákat, a műszaki rajzok elkészítését és a terepi méréseknél rábízott feladatokat mindig igényesen és a rá jellemző találékonysággal oldotta meg. Fiatal korában sportolt, s részben ennek köszönhette kivételes fizikai állóképességét. A munkában nem ismert megoldhatatlan feladatokat. Műveltsége, olvasottsága, életkedve és sajátos humora mindig a társaság középpontjába helyez-

te. Szeretetre méltó, egyenes ember volt, ha úgy hozta a sors, mindenkinek megmondta és vállalta a véleményét, azonban szándékosan senkit nem bántott meg. A sors nem kényeztette, az élet nehézségeivel többször kellett szembenéznie. Kislánya tragikus elvesztése nagyon megviselte, s ezután kissé zárkózott lett. Kifelé kemény tartású, erős emberként belülről égette el magát. Gyógyíthatatlan betegségét több mint két évig méltósággal viselte, az utolsó félév kivételével betegen is dolgozott. 2001 októberében, a 50 éves jubileumi konferencián volt utoljára a tanszéken. Tudtuk, egyre rosszabbul van, azonban bíztunk a csodában, amely sajnos nem következett be.

Kedves Gábor! Az egyenes fűszálat levágja a kasza, a hajlékony viszont gazzá válik. A kérlelhetetlen kaszás fiatalon Téged sem kímélt. Osztozva szüleid, két lányod, szeretteid és barátaid fájdalmában, soha nem feledünk. Nyugodj békében!

*Turai Endre,
az MGE Észak-magyarországi Csoport titkára*

